

THRILLER

Mrazivé *léto*

MANUELA MARTINI

FRAGMENT

THRILLER

MRAZIVÉ LÉTO

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Alice Moon – Krvavá romance – Polibek nesmrtelnosti

Alice Moon – Krvavá romance – Věčná touha

Veronika Bicker – Thriller – Motýlí křídla

Eden Maguire – Krásní mrtví – Jonas

Gabriella Poole – Temná akademie – Vyvolení

Manuela Martini

Thriller – Mrazivé léto – e-kniha

Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného
souhlasu majitelů práv.

Mrazivé
léto

THRILLER

Mrazivé
léto

MANUELA MARTINI

 FRAGMENT

Manuela Martini se narodila v roce 1963 v Mohuči. Studovala historii a literární vědu v Mohuči a v Mnichově a posléze jistou dobu pracovala v reklamní branži a podílela se na natáčení dokumentárních filmů. Po několika letech strávených v Austrálii dnes žije ve Španělsku a píše zejména detektivky a romány pro dospělé. *Mrazivé léto* je její první román pro mládež.

Pro Franku a Julia, Charlotte, Dennese a Stevena

JEDNA

Zase to uslyšela. Šumění kašny. Nebo spíš burácení. Jako kdyby se odkudsi v dálce ozýval motor. Jedna, dva, tři, čtyři – konec. Jedna, dva, počítala, přestávka, pak zase burácení. Jedna, dva – konec. Čekala, počítala, dostala se tentokrát až ke čtyřem, pak to začalo znovu. Ten zvuk ji probudil pokaždé, když už skoro usínala, až se nakonec začala spánku bát. Bála se jeho beztlížné náruče. Burácení ji pokaždé vyděsilo, nedovolovalo jí se jenom tak volně vznášet. Čekala, naslouchala, přetáhla si peřinu přes uši, zalezla si pod ni, ale nic nepomáhalo. Odkud se to jenom bere? A co to vůbec je?

Nejspíš nějaké čerpadlo, tvrdila máma, která ten zvuk ovšem ještě ani jednou nezaslechla. Vlastně ho neslyšel vůbec nikdo. Pouze ona. Už čtyři dny. Nesmím to poslouchat, říkala si. Snažila se o to. Ale už to tu bylo znovu. Burácení. Vatu, pomyslela si. Musím si nacpat do uší vatu.

Odhodila peřinu, bosa přešla po studených dlaždičkách na chodbě kolem máminy otevřené ložnice. Slyšela její hluboké, stejnoměrné oddechování. Jak to, že ona může spát? pomyslela si Lyra a uvědomila si, že má vztek. Máma ji nechávala po večerech samotnou a bavila se na večírcích, o kterých však tvrdila, že nejsou ani zdaleka tak zábavné, jak si Lyra představuje. Máma chodila do postele pozdě, okamžitě tvrdě usnula a ráno se s nechutně dobrou náladou objevila u Lyry v pokoji a hlaholila: „Dobré ráno, Lyro! Máme tu nový, nádherný den!“

Zato Lyra nemohla usnout, často se jí zdály bláznivé sny a ráno

si připadala jako přejetá parním válcem. A teď ještě tohle buráčení. Život byl hrozně nespravedlivý!

V koupelně se rozhodla nerozsvěcet, protože by se probrala ještě víc, ze zásobníku vedle zrcadla potmě ušklubla několik útržků vaty z odličovacích tamponů a nacpala si je do uší. Jako Odysseus a jeho muži, pomyslela si, kteří nesměli slyšet zpěv Sirén, protože jinak by byli ztraceni. Minulý týden psali písemku z dějepisu a Lyra spletla všechna data a doby vládnutí nejrůznějších hloupých králů dohromady. K čemu je to všechno vůbec dobré? Proč se musí učit věci, které každý dospělý už dávno zapomněl? Co jí byly platné hodiny dějepisu, když se z nich nemohla pro svůj život nijak poučit? S tím jí škola pochopitelně nepomůže... Nebo snad mají učitelé připravené recepty, které jí prozradí, jak má vycházet s mámou, která se stravuje příšerně zdravě, každý den běhá do posilovny a nechce pochopit, že to její dceři připadá naprosto praštěné? Vědí snad učitelé, jestli má být Lyra ráda, nebo nerada, že má máma přítele, u kterého několikrát do týdne přespává, a ji nechává samotnou? Ne, o takových tématech se v žádném předmětu nemluvalo.

I když byly tyhle hodiny beze spánku hrozné, poskytovaly Lyře jasný a jednoznačný pohled na její život.

To však nebyla velká útěcha, když měla za tři hodiny vstávat a vydržet celý dlouhý den ve škole.

Lyra otočila vodovodním kohoutkem a trochu se napila. Pak se zarazila a zavrtěla hlavou. Úplně zapomněla, že má ode dneška prázdniny. Jak jenom může být tak zmatená? Nejspíš za to může to pitomé buráčení.

Šla zpátky do svého pokoje, vklouzla do postele, přetáhla si peřinu přes hlavu a naslouchala. Slyšela jen tupé ticho. Žádné buráčení. Bylo to díky vatě, nebo se motor – nebo něco jiného, co vytvářelo ony zvuky – nakonec porouchal? Ne, zvenčí už se neozývalo vůbec nic. Konečně. Konečně mohla klesnout do měkkého polštáře a oddat se sladké beztíži spánku.

„Lyro! No tak, Lyro, copak jsi hluchá?“

Lyra otevřela oči. Venku už bylo světlo a nad ní se vznášel matčin obličej. Proč mluví tak potichu? Po několika vteřinách jí došlo, že má v uších vatu, a vydala si ji.

„Bolí tě uši?“ Mámin hlas okamžitě získal ustaraný podtón. Lyra to nemohla vystát.

„Ne.“

„Pořád ti říkám, že si máš po plavání vysušit uši.“

„Mě nebolí uši!“ Proč se máma *nikdy* nemůže spokojit s tím, co jí řekne? Poslouchá ji vůbec?

„A navíc mám prázdniny!“ dodala.

Máma si povzddechla, jako by na ramenou nesla veškerou tíhu světa. Aha, takže teď se bude zase litovat, pomyslela si Lyra a zamžourala do slunce, které jasně svítilo do pokoje, protože máma roztáhla závěsy. Cesta do příjemně temné říše spánku definitivně skončila.

„Proč mě budíš? Mám prázdniny.“

Máma na ni vrhla jeden ze svých typických, příšerně vážných pohledů. „Znáš přece Piu Hellmannovou.“ Její hlas zněl najednou divně.

Lyra pokrčila rameny. „Jo, jasně.“

Pia chodila do paralelky, moc často se nevidaly, potkávaly se jen tu a tam náhodou na pláži. Máma se posadila na kraj postele.

„Představ si, Pia včera nepřišla domů ze školy. Její rodiče kvůli tomu odřekli návštěvu u Köhlerových.“

Lyru ani tolik nepolekala ta zpráva jako mámina bledost. Byla bílá jako křída, jen s lehkým nádechem žluté, který pocházel z jejího opálení.

„Možná má kluka.“ Lyra nesnášela, když měla být hned ráno konfrontována s nějakými problémy.

Pia se jistě zase objeví. A vůbec, co jí bylo do Pii?

„Ale to by přece dala rodičům vědět,“ namítla máma.

Lyra znovu pokrčila rameny.

„Nebud' přece tak lhostejná!“ vyletěla máma.

Lyra se chystala znovu pokrčit rameny, ale místo toho jen zívla. „Dneska je první den prázdnin! Mohla jsi mi to říct klidně později!“

Máma její poznámku ignorovala. „Srdíčko, slib mi, že mi vždycky zavoláš, když se někde zdržíš.“ Vzala dceru za ruce. Máma bývala někdy příšerně teatrální.

Lyra se odtáhla a zamumlala: „Jo, jasně.“

Máma si ji dál ustaraně prohlížela a pak zavrtěla hlavou. „Lyro, já to myslím vážně!“

„Jo, jasně.“ Lyra s rozmachem odhodila peřinu. Teď už stejně nemohla spát. V jedenáct se měla sejít na pláži s Beou, Patrickem a Oliverem. „Musím do koupelny.“

„Lyro! Musíš mi vždycky říkat pravdu. Musíš mi to slíbit. Slyšíš?“ volala za ní máma.

Chová se vážně trapně, pomyslela si Lyra. „Jóóóó! Slibuju,“ křikla a zabouchla za sebou dveře koupelny. Pia se zase objeví. Navíc se skoro neznaly a Lyra měla dost vlastních problémů. Byl tu stres ve škole, skutečnost, že si její nejlepší kamarádka Bea uměla omotat všechny kluky kolem prstu, zatímco ona byla vždycky jen pouhý divák. A Oliver, který měl Beu očividně raději než ji. Co jí bylo do Pii Hellmannové? Nejspíš se potkají dnes na pláži. Máma hrozně snadno zpanikaří.

„A nezapomeň, že dnes přijde Pablo,“ zaslechla ještě mámu, než za ní zaklaply dveře.

Pablo, její učitel angličtiny – úplně na něj zapomněla! Proč si prostě nemůže taky udělat prázdniny? Vyučoval dříve na jejich Německé škole v Marbelle španělštinu a angličtinu. Po odchodu do penze si přivydlával doučováním. Věděl velmi dobře, jak vypadají osnovy a co musejí žáci umět. To bylo dobré. Špatné bylo, že Pablo byl dost přísný a nanejvýš netrpělivý a neměl ani špetku pochopení pro zapomenuté domácí úkoly. Ale Lyra teď nehodlala myslet na odpoledne.

Osprchovala se, oblékla si bikiny a přes ně úzký top a krátkou sukni. Bylo tak horko, že si nemusela fénovat vlasy. Už si ani nedovedla představit, že by žila v Německu, kde léta často nestála za nic a zimy byly sychravé. A pláže už tam vůbec nebyly. Ještě štěstí, že se máma před deseti lety rozhodla odstěhovat do jižního Španělska na Costa del Sol.

Lyra se podívala na hodinky. Už půl jedenácté! Spěchala do svého pokoje, aby přihodila do plážové tašky ještě mobil a iPod. Vtom se ozvala důvěrně známá melodie. Flétna – čtyři vzestupné tóny a na konci trylek. Brusič nožů. Každý týden projížděl změtí úzkých uliček ve starém městě. Lyra šla k oknu a vykoukla z prvního patra na ulici. Bydlely s mámou přímo uprostřed staré Marbelly v renovovaném městském domě se střešní terasou.

Vypadá jako hippík, říkala máma pohrdavě, kdykoli brusiče nožů zahlédla. *Hipík* byl podle ní každý, kdo nosil rasta copánky, sandály a seprané, volné oblečení. Lyru občas napadlo, že mámu vlastně mrzí, že byla za časů skutečných hippíků v sedmdesátých letech příliš mladá – a teď ve čtyřiceti je zase moc stará. Brusič nožů zaparkoval svůj moped s bruskou na nosiči pod Lyriňým oknem a znovu zapískal na flétnu. Dveře sousedního domu se otevřely a objevila se tlustá Marta, ozbrojená dvěma dlouhými, lesklými noži, které mu podala. Muž nastartoval moped, takže se bruska roztočila, a nabrousil obě ostří.

Lyra mu chtěla už dvakrát přinést kuchyňské nože, ale máma jí to pokaždé zakázala. „Naše nože jsou ostré dost, Lyro.“

„Co proti němu vlastně máš?“ chtěla vědět Lyra.

„Ale nic. Jen mi něčím připomíná krysaře z Hamelnu.“

Lyra musela na ten strašidelný příběh myslet, když se vykláněla z okna. Na všechny ty děti, které kráčely za mužem s flétnou a už se nikdy nevrátily... V tom okamžiku k ní brusič zvedl oči. Pleť měl hnědou od slunce a oči jasné a třpytivé. Lyra se zachvěla. Rychle se odvrátila od okna, opadla tašku a spěchala na pláž.

DVĚ

Lyra je viděla už z dálky. Bea, Oliver a Patrick se uvelebili na velkých ručnicích za palmami, mezi starším manželským párem s bledou kůží, nejspíš turisty, a skupinou mladých Španělů. O něco dál byly slunečníky a lehátka, která si člověk mohl pronajmout. Moře se třpytilo jasnou modří a písek zářil žlutě. Lyra se mimoděk zakřenila. Dva měsíce jenom slunce, voda a pláž! Byla ráda, že máma nechce v létě nikam odjet, protože jí v kanceláři vrcholí sezona. Coby realitní makléřka měla teď od rána do večera co dělat. Spousta turistů a cizinců si chtěla na několik týdnů nebo měsíců pronajmout byt nebo dům na pobřeží.

Lyra se měla s přáteli sejít za sprchovou atrakcí, která vypadala jako slon v životní velikosti.

„Lyro!“ Bea ji zahlédla a zamávala.

Lyra jí taky zamávala. Bea byla její kamarádka, to ano, ale Lyru přesto hněvalo, že už zase leží vedle Olivera. A z druhé strany ležel Patrick, což znamenalo, že ona se k Oliverovi nedostane. Nedokázala potlačit povzdech.

Oliver si zastrčil úžasné sluneční brýle ve stylu Brada Pitta do vlasů a protahoval se na slunci jako úhoř. Patrick četl nějakou knihu. Byli s Lyrou dobří přátelé už několik let a v posledním roce se hodně společně učili. Možná by se mohl trochu posunout a ona by se přece jen vešla vedle Olivera.

Lyra si nechala na nohou žabky, když kráčela po horkém písku. Ke kamarádům jí zbývalo ještě několik kroků, když Bea potrásla dlouhými světlými vlasy a zvolala: „Lyro, jestlipak už víš, že...?“

„Ano, vím,“ přerušila ji Lyra. Bea byla hrozná drbna. Neexistovalo pro ni snad nic horšího, než když se někdo dozvěděl o nějaké novince dříve než ona.

„Není to strašné?“ Bea se posadila. Na sobě měla bikiny, které Lyra ještě neviděla. „Pia zmizela.“

„Myslíte, že se jí něco stalo?“ zeptala se Lyra Olivera a Patricka. Oba kluci leželi na břiše.

„Kdyby měla nehodu, dozvěděli bychom se to hned.“ Patrick se opřel o předloktí a zamžoural do slunce. Byl už dost opálený. Tmavé kudrny měl vlhké. Jistě byl před chvílí ve vodě.

„Patrick má pravdu.“ Bea přikývla a pečlivě si nanášela na obličej opalovací mléko. „Co když se utopila?“

Lyra se podívala na modré moře, které dnes vypadalo tak klidně a neškodně. Myslela na bouřlivé dny, kdy hřebeny vln ozdobené šedobílou pěnou s burácením narážely na pobřeží a svou nesmírnou silou strhaly celé kusy pláže. I kdyby se člověk za takového počasí odvážil do vody jenom po kolena, proud by ho odnesl s sebou.

„Lidi, jenomže žádná bouřka nebyla,“ namítl Oliver a upravil si ve vlasech sluneční brýle.

„A co když s někým odešla? Možná nastoupila k někomu do auta,“ napadlo Lyru.

Bea pokrčila rameny a zašroubovala lahvičku s opalovacím mlékem. „To by teda byla úplně pitomá.“

„Ale Beo, tys to přece udělala taky,“ ozval se Patrick.

„Já?“ Bea potřásla vlasy. „Já jezdím jenom s lidmi, které znám.“

„Vidíš. A kdo tvrdí, že Pia toho dotyčného nebo ty dotyčné neznala?“

„To je fakt,“ přikývla Lyra. „Většina vrahů prý svoje oběti zná, jsou to jejich příbuzní nebo známí.“

Bea zakoulela očima. „Jo, to říkají v každé televizní detektivce, já vím.“

„Vy máte vážně bujnou fantazii.“ Oliver zívá.

„Podle mě bychom taky neměli hned myslet na nejhorší. Pia se určitě zase objeví,“ řekla Lyra. Rozložila si ručník vedle Patricka a natáhla se na něj. Oliver po ní vrhl jen unavený pohled zpod blondatých vlasů. Lyra byla našťvaná.

„A co když ji někdo unesl?“ pokračovala Bea beze všeho dál. „Její rodiče nejsou zrovna chudí. Když pomyslím na tu obrovskou vilu a tři nablýskaná auta... Máma ji někdy vozí do školy v kabrioletu od BMW a jindy zase v takovém obrovském...“

„X5,“ pomohl jí Oliver.

„Pro mě za mě... A pak mají ještě modrého...“

„Jaguára XJ 3.0,“ skočil jí Oliver znovu do řeči.

„Takže peníze mají,“ trvala Bea na svém.

„Jenže to by se přece únosci už dávno ozvali a požadovali by výkupné,“ nadhodila Lyra.

Bea prudce zavrtěla hlavou. „Ne, takové věci vždycky chvíli trvají. V televizi nechají rodiče pokaždé pěkně vydusit. Ochotněji pak zaplatí.“ Bea se kousla do rtů. „Jestli je Pia... ne, to si ani nedokážu představit.“

„Nemluv nesmysly!“ ozval se Oliver. „Asi si potřebovala odpočinout od rodičů. Mně by šli její táta a máma příšerně na nervy.“

„Všichni rodiče jsou otravní,“ prohlásil Patrick. „Ale kvůli tomu člověk hned neutíká z domova, nemyslíte?“

„Patrick má pravdu. A vůbec, kam by Pia asi tak šla?“ Lyra netušila, kde by si od mámy měla odpočinout *ona*. V Německu?

„Možná se zamilovala,“ vytasil se Oliver s další možností.

„ONA?“ vypískla Bea.

Oliver pokrčil rameny. „A proč ne?“

„Pia je přece hrozně dětinská!“ Bea znovu potřásla vlasy a vystrčila hrudník.

Pitomá koza, pomyslela si Lyra. Dělá to jen proto, aby jí Oliver zíral na prsa!

„Tichá voda břehy mele,“ zakřenil se Patrick. „Aspoň moje ba-
bička to tvrdí.“

Bea zvedla oči k nebi a zaúpěla. „Kecy v kleci. Pia s nikým ze
školy nechodila, o tom by se přece vědělo. Nebo ne?“ Tázavě se
rozhlédla po kamarádech.

Lyra s ní musela souhlasit. Po škole se vždycky rychle rozneslo,
kdo, kdy a s kým. Udržet něco takového v tajnosti bylo prakticky
nemožné. A Bea patřila k lidem, kteří se podobné novinky dovídali
jako první. A jen co se o nich dověděla, už držela v ruce telefon.

„Já vám říkám, že se jí něco stalo, stoprocentně,“ pokračovala
Bea. Oliver mávl rukou.

„Ty *chceš*, aby se něco stalo, Beo. To je trochu rozdíl.“

„Přesně,“ podpořil ho Patrick.

„Co si to o mně myslíte?“ Bea si teatrálně přitiskla dlaň na
hrudník.

„Jen to nejlepší.“

Oliver se ušklíbl a Patrick se k němu připojil.

Lyra se náhle začala cítit velmi podivně. Jako by se na ni snesla
nějaká tmavá a těžká látka. Prudce zvedla ruce, jako kdyby ji
chtěla setřást, aby se pod ní nezadusila. „Nechte už toho! Doufej-
me, že se Pia brzy objeví,“ řekla. Látka zmizela.

„Dobře, uvidíme, co bude. Nechcete se vsadit?“ Bea si vyzýva-
vě měřila své přátele.

„Zbláznila ses? O takové věci se nesází,“ prohlásil Patrick a pro-
táhl se.

„To by bylo nevkusné.“ Oliver zívl a zase zavřel oči.

Bea pokrčila rameny. „No tak ne. Byl to jen takový nápad. Ob-
čas jste hrozně nudní.“ Upravila si ručník a lehla si na záda.

Lyra pozorovala kamarády natažené na slunci. Proč je jí najed-
nou tak slabě od žaludku? Možná se přece jenom měla nasnídat.
Nebo je to tím horkem? Ale na horko je přece zvyklá. Co to s ní
jenom je? Piino zmizení ji znepokojovalo stále víc. Zvláštní, při-